

вѣше нѣкакви фокуси, а трети — съ одеяло се опитваше да затули счупеното къмъ неговата страна стѣкло. Студѣтъ почна да надвива. Фокуситѣ и картитѣ се прибраха, за да отстѣпятъ мѣсто на сиромашкото топлене: по двоица облеgnати грѣбъ до грѣбъ и завити презглава съ одеяла. Завиха се другаритѣ и дори нѣкои шеговито поржчаха да ги събудятъ, когато дойде фронта. Всѣки искаше да се изтѣрси направо на бойното поле, безъ да се интересува какво има, презъ кжде и какво ще мине, додето отиде дотамъ...

Облакѣтенъ на прозореца, азъ чувахъ всѣки стонъ на локомотива и жадно обгрѣщахъ съ погледа си всѣки слогъ, всѣка нива, всѣки храстъ. Искахъ да видя всичко и да разбера наше ли е — дали съседѣтъ ни съ право не е дѣржалъ и той това за свое. Мисли отъ този родъ ме налегнаха като рой. Почнахъ да се упрѣквамъ, че е недостойно да си задавамъ тѣзи въпроси, когато вниманието ми се пренесе върху червенитѣ керемиди отъ приближаването на нѣкаква голѣма и оживена гара.

— Ставайте! Добричъ! — извикахъ чисто по войнишки и като куршумъ изкочихъ отъ заковалия се влакъ.

За мигъ влакѣтъ остана пустъ. Множеството на гарата — предимно жени, момичета, деца и само униформени мъже, се утрои отъ войниците-отпускари отъ нашия влакъ. Озър-